

GALĒJA UZTICĪBA: PIELŪGSME KARA LAUKĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Joz. 5:1–7; 2. Moz. 12:6; 1. Kor. 5:7; Joz. 8:30–35; 5. Moz. 8:11, 14; Ebr. 9:11, 12.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas” (Mt. 6:33).

Šonedēļ mēs aplūkosim dažus nozīmīgus brīžus Israēla uzturēšanās laikā Apsolītajā zemē, kad Israēls atjaunoja nodošanos Kungam – dažkārt saskaroties ar draudošām briesmām. Jozua pieņēma šķietami neracionālu lēmumu apgraizīt israēliešus ienaidnieka teritorijā (Joz. 5:1–9); svinēt Pashā svētkus brīdī, kad briesmas bija tūlītējas (Joz. 5:10–12); uzcelt altāri un pielūgt Kungu, kamēr iekarošana vēl notika pilnā sparā (Joz. 8:30–35); un uzcelt Kunga mājokli (Šķirsta telti), lai gan septiņus Israēla ciltis vēl nebija saņēmušas mantojumu (Joz. 18:1, 2).

Aizņemtajā ikdienā mēs mēdzam pievērsties steidzamajiem dzīves izaicinājumiem. Ļoti bieži mēs aizmirstam veltīt kvalitatīvu laiku, lai atjaunotu nodošanos Dievam un apstātos, lai izteiktu pateicību par to, ko Viņš ir darījis un ik dienas turpina darīt mūsu labā. Rīta un vakara pielūgsme, kā arī ģimenes altāris šķiet tik neiederīgi pārslogotajā, ērtībās balstītajā un uz sasniegumiem orientētajā dzīvesveidā. Un tomēr dziļi sirdī mēs visi zinām, ka kopīgi pavadīti brīži ar Dievu un savējiem ir labākā investīcija mūsu ierobežotajā laikā.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. novembrī.

Derība vispirms

Izlasi Joz. 5:1–7. Kāpēc Kungs pavēlēja Jozuam apgraizīt israēliešu otro paaudzi tieši šajā iekarošanas brīdī? _____

Pēc zemes izlūkošanas, spiegu iedrošinošā ziņojuma un brīnumainās Jordānas šķērsošanas mēs varētu sagaidīt tūlītēju sadursmi ar ienaidnieku. Tomēr ir kas daudz svarīgāks par militāro iekarošanu: Israēla derība ar Dievu.

Pirms jaunā paaudze varēja sākt iekarot zemi, viņiem bija pilnībā jāsaprot savas īpašās attiecības ar zemes īpašnieku. Derības zīmes atjaunošana notiek kā atbilde uz Dieva žēlastības pilno un brīnumaino rīcību, droši pārvedot Israēlu pāri Jordānai.

Mūsu derībai ar Dievu vienmēr jābūt pateicības atbildei par to, ko Viņš jau ir paveicis mūsu labā, – nevis mēģinājumam iegūt kādus labumus, formāli pildot Viņa prasības. (Šis pats princips, bez šaubām, bija arī Pāvila vēsts būtība, kad viņš cīnījās ar tiem, kas uzstāja, ka pagānu vīriešiem arī jātiek apgraizītiem, – kā to visuzskatāmāk varam lasīt viņa Vēstulē galatiešiem.)

Israēls atradās uz lielākās militārās kampaņas sliekšņa savā vēsturē, un mēs varētu sagaidīt, ka visa nometne ir aizņemta ar gatavošanos karam. Tā arī bija – bet ne ierastajā izpratnē. Tā vietā, lai iejūgtu zirgus un asinātu zobenus, viņi veica rituālu, kas lielāko daļu karotāju padarīja ievainojamus vismaz uz trim dienām.

Viņi to darīja, lai svinētu savas attiecības ar Dievu, kurš viņus bija izglābis no Ēģiptes. Kādēļ? Tādēļ ka viņi atzina, ka kauja pieder Kungam. Viņš ir tas, kas dāvā uzvaru un panākumus. Jēzus to pašu principu ir formulējis nedaudz citiem vārdiem: “Bet dzienieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas” (Mt. 6:33).

Ikdienu dzīvē bieži vien spiež mūs steidzami risināt neskaitāmas “svarīgas” lietas, un tā mēs mēdzam aizmirst izvīrīt kā prioritāti visnozīmīgāko mūsu dzīvē – ik dienas atjaunot nodošanos Kristum.

Padomā par tām reizēm, kad esi atstājis Dievu otrajā plānā “svarīgāku” lietu dēļ. Kāpēc tas notiek tik viegli, un kā mēs varam ar to cīnīties? _____

Pashā svētki

Kāpēc ir svarīgi, ka Jozua nolēma svinēt Pashā svētkus, neskatoties uz steidzamo un milzīgo uzdevumu – iekarot Apsolīto zemi? Izlasi Joz. 5:10; 2. Moz. 12:6; 3. Moz. 23:5; 4. Moz. 28:16; 5. Moz. 16:4, 6.

Otra svarīgā darbība, kas notika pirms iekarošanas, bija Pashā svētku svinības. Tās notika mēneša četrpadsmitās dienas vakarā, precīzi ievērojot Dieva dotās instrukcijas. Šo svētku simboliskā nozīme tiek īpaši uzsvēta: notikumi Jozuas grāmatā atspoguļo iziešanu no Ēģiptes. Pashā svētki atsauc atmiņā desmitās mocības nakti (2. Moz. 12), kad Kunga eņģelis nogalināja visus ēģiptiešu pirmdzimtos, bet saudzēja israēliešus. Tam sekoja iziešana no Ēģiptes, Sarkanās jūras šķērsošana un ceļojums cauri tuksnesim.

Savukārt otrās paaudzes stāsts sākas tuksnesī, turpinās ar Jordānas šķērsošanu, ietver apgraizīšanu un Pashā svētku svinības un noved līdz izšķirošajam brīdim, kad atkal tiek sagaidīta Kunga brīnumainā iejaukšanās Israēla ienaidnieku – Kānaānas iedzīvotāju – priekšā. Līdz ar visām iepriekšējām darbībām Pashā svētku svinēšana iezīmē jauna laikmeta sākumu Israēla vēsturē.

Tāpat, pateicoties upura jēra simbolam, Pashā svētki norādīja uz israēliešu izglābšanu no Ēģiptes verdzības. Taču tie norādīja arī uz savu īsto piepildījumu Dieva Jērā (Jņ. 1:29, 36; 1. Kor. 5:7; 1. Pēt. 1:18, 19), kurš atpestīja mūs no grēka verdzības. Kunga Vakarēdienā, pirms Viņš pats sevi upurēja kā galīgo Upuri, Jēzus pārvērtā Pashā par savas nāves piemiņas mielastu (Mat. 26:26–29; 1. Kor. 11:23–26).

Tomēr gan Pashā, gan Kunga Vakarēdiens norāda uz vēl slavējamāku realitāti: atpestīto ļaužu ieiešanu Debesu Kānaānā. Apustulis Jānis šo īstāko “šķērsošanas” notikumu attēlo kā 144 tūkstošus atpestīto, kas staigā pa kristāla jūru (atsauce uz Sarkano jūru un Jordānas upi) Dieva troņa priekšā (Atkl. 4:6; 7:9, 10) un svin īsto Pashā un Kunga Vakarēdienu Jēra kāzās (Mt. 26:29; Atkl. 19:9).

Kādos veidos mēs varam – pat nesvinot Kunga Vakarēdienu – pastāvīgi paturēt Kristus krusta nozīmi savā prātā?

Atjaunošanas altāri

Kāda bija Jozuas motivācija celt altāri Kungam? Izlasi Joz. 8:30–31; salīdzini ar

5. Moz. 11:26–30 un 27:2–10. _____

Sentēvu laikā altāri iezīmēja viņu ieto ceļu un kļuva par taustāmiem pierādījumiem viņu pretenzijām uz zemi, ko Dievs bija apsolījis. Tagad, uzceļot altāri, israēlieši apliecināja savu ticību tam, ka Dieva apsolījumi viņu tēviem ir piepildījušies. Šajā gadījumā altāra uzcelšana ir tieša Mozus dotā norādījuma piepildīšana (5. Moz. 11:26–30; 27:2–10).

Joz. 8:30–35 ir ļoti nozīmīga loma visas grāmatas teoloģiskā vēstījuma veidošanā. Savienojot vienu no visbriesmīgākajiem un vardarbīgākajiem stāstiem (karš) ar kaut ko pilnīgi citu – derības atjaunošanas ainu (pielūgsmi) –, Jozua mūs atsviež atpakaļ pie viena no svarīgākajiem teoloģiskajiem tematiem, kas skarts jau grāmatas pašā sākumā: Jozuam ir dots uzdevums vadīt Israēlu derības paklausībā (Joz. 1:7). Tāds pats Jozuas tēls parādās arī grāmatas beigās (Joz. 24).

Neskatoties uz kara un iekarošanas nozīmi, ir kas vēl būtiskāks: uzticība Dieva bauslības prasībām. Iekarošana ir tikai viens solis Dieva plāna piepildīšanā Israēlam un visas cilvēces atjaunošanā. Uzticība Toras (Dieva bauslības) priekšrakstiem ir galvenais jautājums cilvēces liktenī. Jozua uzrakstīja bauslības norakstu uz lieliem, balti krāsotiem akmeņiem, kas bija atšķirīgi no altāra akmeņiem (salīdzini ar 5. Moz. 27:2–8). Tādējādi šie akmeņi, kuri, iespējams, saturēja desmit baušļus, veidoja atsevišķu pieminekli altāra tuvumā, nepārtraukti atgādinot israēliešiem par derībā ietvertajām priekštiesībām un pienākumiem.

Jozua ir Jaunās Derības Jehoshua (Jēzus) priekšvēstnesis, kura misija tostarp bija vadīt cilvēci atpakaļ pie paklausības Dievam. Lai šo mērķi sasniegtu, Viņam bija jācinās ar ļaunuma spēkiem. Viņa galīgais mērķis bija piepildīt derības prasības mūsu vietā: “Jo, cik ir Dieva apsolišanu, tās ir Viņā “jā”, tāpēc caur Viņu mūsu “āmen” Dievam par godu” (2. Kor. 1:20).

Kādas garīgas prakses mēs varam mūsdienās ieviest, kurām varētu būt tāda pati nozīme un funkcija, kāda senatnē bija altāra celšanai? _____

Rakstīts uz akmeņiem

Izlasi Joz. 8:32–35. Kāda ir šajos pantos aprakstītās darbības nozīme, un ko tai vajadzētu mums šodien mācīt? _____

Ēbala kalns tiek pieminēts tikai 5. Moz. grāmatā (5. Moz. 11:29; 27:4, 13) un Jozuas grāmatā (Joz. 8:30, 33). Kopā ar Garicima kalnu tā bija vieta, kur vajadzēja izrunāt derības svētības un lāstus. Konkrētāk, saskaņā ar 5. Moz. 11:29 un 27:4, 13 tā bija lāstu vieta. Šeit israēliešiem vajadzēja stāvēt šķirsta abās pusēs, priesteru klātbūtnē (Joz. 8:33). Viena grupa stāvēja pretī Ēbala kalnam, otra – pretī Garicima kalnam. Šeit viņi simboliski attēloja divus iespējamus ceļus attiecībās ar derību. Upuri, kas tika pienesti šajā vietā, norādīja uz Jēzu, kurš uzņēmās visus derības lāstus, lai visi, kas Viņam tic, varētu baudīt svētības (Gal. 3:13; 2. Kor. 5:21).

Kāpēc bija nepieciešams uzrakstīt derības norakstu uz pieminekļa, redzamu visiem?
(Sk. 5. Moz. 4:31; 6:12; 8:11, 14; 2. Ķēn. 17:38; Ps. 78:7.) _____

Cilvēkiem ir tendence aizmirst. Aizvien sarežģītāko ikdienas prasību dēļ mēs saspiežam laiku arvien īsākos posmos. Neizbēgami aizmirstam lietas, kas neatkārtojas ar vienađu biežumu vai intensitāti. Tāpēc katrs Vakarēdiena dievkalpojums mums ir īpaša iespēja veltīties no jauna Kungam un atjaunot savu derības apņemšanos. Būtu vērtīgi šīs iespējas uztvert ne tikai kā individuālu atjaunošanos, bet arī kā brīžus kopīgai uzticības atjaunošanai Dievam. Aizvien individuālistiskākā sabiedrībā mums no jauna jāatklāj piederības spēks kopienai, kurai ir kopīgs pasaules uzskats, vienas vērtības, ticība un misija.

Cik viegli tev dzīves steigā un kņadā ir aizmirst par Kungu un censties visu paveikt savā spēkā un ar savu gudrību? Kāpēc tas ir tik ērti, īpaši tad, kad tev klājas labi? _____

Ilgojoties pēc Viņa klātbūtnes

Izlasi Joz. 18:1–2. Kādas darbības dēļ Jozua pārtrauca zemes sadales procesu? _____

Pēc teritoriju apraksta, kas tika piešķirtas divām lielākajām ciltīm Jordānas rietumu pusē un pusei Manases cilts, šis fragments attēlo draudzes sapulci Šilo, kur zeme tiek sadalīta atlikušajām septiņām mazākajām ciltīm.

Svētnīcas – “Manas Sāta telts” – iedibināšana apstiprina Dieva apsolījuma piepildījumu dzīvot Savu ļaužu vidū (2. Moz. 25:8; 3. Moz. 26:11–12) un atklāj grāmatas centrālo tēmu: Dieva klātbūtne Israēla vidū ir padarījusi iespējamu iegūt īpašumā zemi un būs pastāvīgs svētības avots Israēlam un caur viņiem – visai pasaulei (1. Moz. 12:3).

Dieva pielūgsmē ieņem centrālo vietu un ir pārāka pat par iekarošanu un zemes sadali! Svētnīcas – un vēlāk tempļa – klātbūtnei vienmēr vajadzēja ļaudīm atgādināt par Dieva klātbūtni viņu vidū un pienākumiem ievērot derību.

Izlasi Ebr. 6:19–20; 9:11–12 un 10:19–23. Ko mēs kā kristieši, kam nav zemes svētnīcas, kurā mājaja Dieva fiziskā klātbūtne, varam mācīties no Jozuas? _____

Svētnīcas parādīšanās nav pēkšņs pārsteigums, jo svētnīcas tēma ir bijusi klātesoša visā Jozuas stāstā caur derības šķirstu. Tas bija centrālais priekšmets Vissvētākajā vietā, un tas iezīmēja pirmās divas grāmatas daļas: pāreju un iekarošanu. Tagad, ceļot Saiešanas telti zemes sadales centrālajā punktā, Jozua parāda, ka Israēla visa dzīve ir saistīta ar svētnīcu – Jahves zemes galveno mītni.

Tāpēc vēl jo svarīgāk mums, kristiešiem, kas dzīvo īstajā Salīdzināšanas dienā, pievērst skatu Debesu svētnīcai, līdztekus turpinot cīņu ar mūsdienu (jeb postmoderna-jiem) milžiem, kas apdraud mūsu ticību, cerību un garīgo mantojumu. Paļaujoties uz darbu, ko Kristus paveica pie krusta un Debesu svētnīcā, mēs ticībā varam raudzīties uz priekšu – uz laiku, kad Dievs atkal mājos savu ļaužu vidū, bet šoreiz – uz mūžīgiem laikiem. (Salīdzini ar Atkl. 21:3.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Svētības un lāsti” (499.–503. lpp.).

“Pēc Mozus norādījumiem Ēbala kalnā no lieliem akmeņiem uzcēla pieminekli. Uz šiem akmeņiem, kurus iepriekš attiecīgi pārklāja ar javu, uzrakstīja likumus, – ne tikai baušļus, kas bija pasludināti Sinajā un iekalti akmens plāksnēs, bet arī Mozus dotos likumus, kurus viņš bija ierakstījis grāmatā. Blakus šim piemineklim tika uzcelts altāris no neskaldītiem akmeņiem, lai tur varētu pienest upurus Kungam. Fakts, ka altāris tika celts Ēbala kalnā – kalnā, uz kura vajadzēja gulties lāstam, – norādīja, ka, Israēlam pārkāpjot Dieva baušļus un izsaucot pār sevi Viņa taisnās dusmas, tos tūlīt piemeklētu sods, ja nebūtu Kristus salīdzinošā darba, ko ainoja šis upura altāris.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 500. lpp.)

“Tomēr Vakarēdiena dievkalpojumam nav jābūt skumjam brīdim. Tāds nav šī notikuma mērķis. Kad Kunga mācekļi pulcējas ap galdu, tiem vairs nav jāpiemin un jāapraud savi trūkumi. Tiem nav jākavējas atmiņās pie saviem pagātnes reliģiskajiem piedzīvojumiem, neskatoties uz to, vai tie ir bijuši iedrošinoši vai nomācoši. Tiem nav jāatceras nesaskaņas ar brāļiem. Visu to sevi ietvēra sagatavošanās rituāls. Sevis pārbaudīšana, grēku izsūdzēšana, domstarpību izlīdzināšana – tas viss jau ir noticis. Tagad tie nāk, lai savienotos ar Kristu. Tiem vairs nav jāstāv krusta ēnā, bet tā glābjošajā gaismā. Tiem jāatver dvēsele Taisnības Saules spožajiem stariem.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 659. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko tev nozīmē vispirms meklēt Dieva valstību? Kā šis princips ietekmē tavu ikdienas dzīvi?

2. Pārrunāji savas atbildes uz trešdienas tēmas noslēguma jautājumu par to, cik viegli ir aizmirst Kungu ikdienas steigā. Apspriediet grupā, kāpēc tas ir tik viegli. Kādi varētu būt risinājumi?

3. Mēs, adventisti, ticam, ka Jēzus šobrīd kalpo mūsu labā Debesu svētnīcā. Kā šī pārliecība var būt pastāvīgs cerības un spēka avots? Kāpēc apziņai, ka Jēzus ir Debesīs un “aizlūdz” par mums (Ebr. 7:25), vajadzētu palīdzēt mums saprast, cik patiesi laba vēsts ir Viņa darbs Debesu svētnīcā – jo īpaši tagad, istajā Salīdzināšanas dienā?